

отъ легло то си, и като са расхождаше на домашный покровъ, видѣ Вирсавіѣ; Оуріевъ тѣ жеиъ, коато вѣше твърдѣ хѣсавѣлка, дѣто са кѣпеше. Давіѣдъ прати слѣги и взѣ ѣъ, и принѣди ѣъ на грѣхъ. Оурій вѣше на битѣъ съ Іова за отечество то си, а Давіѣдъ повелѣ на Іова, да мѣ: го прати въ Іеросалимъ. Оурій доди, и швиса предъ цара, но оу дома си не ходи. Зацю то цара мѣ заповѣда да сѣди на двора мѣ. Послѣ три дни написа Давіѣдъ едно писмо до Іова, и и вочи писмо то въ Оурійвы тѣ рѣцѣ, да е занесе на Іова. И вѣше писалъ въ писмо то: въведи Оуріѣъ на най крѣпкѣтъ странѣ на вранѣ та и вратити са отъ него, и оставате го да са оурани и да оумрѣ. И то безчеловѣчно царско повелѣніѣ исплниса немилостиво. Вирсавіѣ като чѣ Оуріевъ тѣ смърть, плачаше и рыдаеше за свой мѣжъ. Давіѣдъ като чѣ нейный плачь, прати и доведи ѣъ оу дома си, и ѣъ пріѣ за женѣ, и роди мѣ сына.

§. 102. Пророкъ Наѣанова причта.

Господь прати Надана пророка на Давіѣда и мѣ рече: Отвѣщай ми нынѣ о царѣ! теиѣи сѣдъ: два мѣжи вѣхъ въ единъ градъ, едина богаты, а дрѣгій сиромѣхъ. Оу богатыи имаше стада и виволѣи премного. А оу сиромѣха нѣмаше ничто дрѣго освѣнь еднѣ овницѣ малѣ, кѣтъ отхрани и по-растѣ: отъ чаша та мѣ пѣаше и на лоно то мѣ си почиваше и мѣ вѣше като дѣщера. На богатыи дойдѣ единъ гостѣ, и не взѣ отъ стада та си, за да мѣ наготви обѣдъ, но взѣ овницѣ тѣ на сиромѣха и наготви ѣъ на обѣдъ на госта си. Давіѣдъ като чѣ разгнѣвиса твърдѣ, на того чѣловѣка, и рече камъ Надана: Воистинна той чѣловѣкъ достоинъ е за смърть; и седмѣ пѣти да врати овницѣ тѣ. Тога рече Наданъ: Ты си той чѣловѣкъ: конто си сторилъ то зло: Така дѣма Господь Богъ Ісраилевъ; Азъ съмъ тѣ помазалъ за цара надъ Ісраила, избавилъ съмъ тѣ отъ Саблевъ гнѣвъ: Зацю си прѣстѣпилъ Божіѣ тѣ заповѣдѣ? Оуріѣъ Хеттеанина, мѣжа конто са бѣаше за тебе и за отечество то си, оубилъ си съ мечъ Ам-